

En usedvanlig opplevelse

Det var i desember. Jeg satt på toget fra Oslo på vei mot Bergen. Kupeen var nesten tom for folk, og jeg satt og fiktet med den hvite stokken som var blitt min faste følgesvenn. Fra vindusplassen kunne jeg nyte de store linjer i naturen, til tross for min macula og mitt sterkt nedsatte syn.

Oppgitte interessekonflikter: Ingen

Da toget hadde passert Haugastøl, flyttet jeg meg over til et vindu på sørsiden der jeg kunne se utover store fjellområder. Det var gripende vakkert. En mørknende skyfri, blå kveldshimmel over snødekte fjell ga assosiasjoner til Harald Sohlbergs *Vinternatt i Rondane*. Stjernene var trolig ennå ikke synlige, da jeg plutselig oppdaget et ørnepar som svevet høyt der oppe som prikker mot himmelen. De seilte vestover som oss, og så ut til å holde tritt med toget.

Jeg ble fullstendig grepet. Noe liknende hadde jeg aldri sett. To kongeørner i kveldingen på seilflukt over Hardangervidda! Da toget stanset på Finse, sto ørnene helt stille i luften, og jeg ventet i spenning på at de skulle slå ned på byttet de hadde observert. Men da toget begynte å gå, satte de seg igjen i bevegelse i samme retning. Dette var underlig. Jeg reiste meg og fant frem kikkerten jeg hadde i ryggsekken, men da jeg kom til vinduet var fuglene borte. Skuffet la jeg kikkerten på plass og satte meg. Og tro det eller ei, der var de tilbake. Jeg grep kikkerten, men kunne ikke få ørnene i fokus. Da jeg reiste meg for å få bedre manøvrering, oppdaget jeg noe sørgelig ... Ørneparet var ikke ørner, men to flekker på vindusruten.

Betatt av den vakre vinternatten, hadde jeg glemt at jeg bare har gangsyn og på ingen måte har mulighet til å se ørner i flukt. Illusjonen ga meg allikevel en uforglemmelig opplevelse som jeg ikke ville være foruten. Synet av disse to vakre kongeørnene i svev over vinterkledd Hardangervidda fikk meg til å huske hvor vakkert det er å kunne se. Da jeg som ung gutt for første gang møtte en rådyrkalv i skogen, ble jeg så grepet av synet at jeg måtte takke Gud. Jeg må innrømme at jeg også denne gangen takket, riktignok før jeg oppdaget at det bare var skitt på ruten.

Illustrasjon Kari Stai, Patron

Arnfinn Engeset
Oslo

Manuskriptet ble mottatt 22.5. 2007 og godkjent 29.5. 2007. Medisinsk redaktør Jan C. Frich.